

[Finansministeren.]

men jeg betragter det som en given Ting, at man vil erkende, at der i de Dispositioner, der er truffet, ikke findes nogen, som man bagefter kan staa op og klandre mig for og sige, at den burde ikke være truffet i denne Periode, der burde man have sat Bremsen i ganske eftertrykkeligt; i hvert Fald har ingen af de paagældende Ministre understreget noget i den Retning. Jeg gaar derfor ud fra, at det, man giver Udtryk for, er en almindelig Enighed om, at vore finansielle Forhold maa søges saneret i den Tid, vi staar over for, og at en Balance efterhaanden maa tilstræbes, det vil sige, at en Beskatning maa gennemføres paa de Omraader, hvor dette er fornødent, eller at vi maa tage et eller to Aar, der bringer os i en vis Mangel paa Balance, hvad Statsregnskabet angaar, med det Formaal senere at indhente den Mangel, som opvises i disse Aar.

Jeg har gerne villet gøre disse Par Bemærkninger navnlig om mit Syn paa Tjenestemændene, for at ingen Myte paa et af de Vælgermøder, som, efter hvad der forlyder, forestaar i den nærmeste Tid, skulde kunne opstaa.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Møller: Den højtærede Finansminister har i sin Politik ved denne Lejlighed valgt den Formel, at Arbejdere og Tjenestemænd skal have de samme Vilkaar. Det er en Formel, som jeg tror det vil interessere vide Kredse i Danmark at faa uddybet nærmere. For jeg kan naturligvis meget vel se, at der i en Situation som den, vi i Øjeblikket befinder os i, kan anføres, saaledes som den højtærede Finansminister gør det, gode Grunde for, at man fra Samfundets Side ikke behandler den ene Part bedre end den anden. Men Spørgsmaalet er dog, om den Tankegang, som den højtærede Finansminister her har ladet komme til Orde, ikke ogsaa afslører en Tankegang med videre Perspektiver, og da forekommer det mig, at det vilde være interessante Oplysninger at faa paa Baggrund af det Arbejde, der for Tiden er for at skabe Balance i Tjenestemandsvilkaarene.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Westermann har Ordet for en kort Bemærkning.

Westermann: Naar den højtærede Finansminister Gang paa Gang har henvist til, at dette Forslag er blevet forelagt for de konservative Ministre, og at de ikke har bemærket noget til det inden for Regeringen, maa jeg derved have Lov til at sige, at Forhandlingerne er ført paa en saadan Maade, at de paagældende Ministre ikke havde Mulighed for at komme til deres Parti og forelægge Forslaget og faa det diskuteret der.

Jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet, at jeg ikke paa det nuværende Tidspunkt ønskede en Eengangsbetaling, idet jeg ikke fandt, at det var rigtigt at komme med en saadan paa et Tidspunkt, hvor der ingen Varer var til Stede. I det Lovforslag, der foreligger her, staar der ikke noget om, at det Beløb, der nu betaales, er et Beløb een Gang for alle, og derfor har jeg med Rette kunnet fremføre det, som jeg har fremført her. Men jeg har ikke nogen Sine nævnt 2 000 Kr., det har den højtærede Finansminister grebet ud af Luften. Jeg har nævnt, at 300 Kr. var et Ønske, der var fremsat af Tjenestemændene. Jeg har sagt, at mit eget Standpunkt formentlig vilde ligge et Sted derimellem, afhængigt af, hvor stor Familien var. Naar Finansministeren derfor i visse Tilfælde opererer med 300 og i andre med 2 000 Kr., maa der være noget forkert.

Naar det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen hævder, at saafremt Tjenestemændene skal have en Eengangsbetaling, skal Arbejderne ogsaa have det, fordi Rigsdagen greb ind i Arbejderlønningerne i 1940, maa jeg sige dertil, at denne Stat ikke har sørget for, at dens egne Tjenestemænd gik procentvis op paa samme Maade som Arbejderne.

Finansministeren (H. C. Hansen): Tjenestemændene i Danmark er procentvis stillede som Arbejderne med Hensyn til Dyrtidstillæg; de fulgte den Dyrtidsordning, der blev truffet for Arbejdernes Vedkommende. Det forrykker ikke den Kendsgerning, at de paa mange Maader har været vanskeligere stillet, men selve denne Kendsgerning maa vi fastholde.

Det ærede Medlem skulde, tror jeg, have undladt sin Bemærkning om, at hans Partifæller i Regeringen ikke havde haft Tid til at forelægge Spørgsmaalet om disse Forhandlinger for deres Parti, fordi Forhandlingerne blev ført paa en saadan Maade, at dette ikke var muligt. Jeg føler mig heroverfor berettiget til at sige, at jeg ved,